

«Бо Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його!» (Ісаї 9:5)

Дорогі брати і сестри!

З нагоди світлого свята Різдва Господа і Спасителя Ісуса Христа прийміть наші найщиріші вітання!

Бажаємо не лише в ці святкові дні, але й щодня перебувати під покровом Божої влади і благодаті, сповнятися Його любов'ю, вірою і надією. Хай Бог береже вас в чистоті і святості, зміцнює Своєю силою і Духом Святим провадить по житті.

Якщо Господь Ісус народився у вашому серці, зробіть все для того, щоб Він ніколи не покинув цієї домівки, щоб Йому було зручно і комфортно у вашому духовному храмі. Щоб Він завжди посідав там найголовніше місце.

Хай радість Господнього Різдва ніколи не залишає вас, наповняючи ваше життя глибоким сенсом. Бо Христос справді народився! Тому славимо Його – скрізь і всюди, упродовж всього життя, а не тільки протягом цих кількох святкових днів.

Колектив редакції.

Уявіть собі життя, в якому Бог був би для кожного з нас тільки суворим Суддею і судив за наші провини. Хто би встояв перед Ним тоді? Хто б з людей міг сказати, що він живе згідно з Божими Заповідями? Хто може стверджувати, що він не скоїв жодного гріха і не завинив перед Богом, коли сама Біблія навчає: «Всі згрішили і позбавлені Божої слави» (Рим. 3:23), «гріх – це беззаконня», а «кара за гріх – смерть».

Уявіть собі відчай душі, що по смерті стоїть перед Богом і тремтить, усвідомивши всі свої гріхи і провини, а ще збоку диявол звинувачує, і нікому за неї заступитись. Таким було би наше життя без Христа. Але Бог через Свою любов до людей, через Своє милосердя і довготерпіння послав світлові Того, Хто спас нас від прокляття, страху смерті, відчаю, безнадії. Трохи більше 2000 літ тому, коли Вифлеємська зоря запалала над світом, народився для нас Спаситель, Викупитель, Заступник перед Отцем, Той, Хто, пройшовши в покорі і послухові всю призначену Йому земну дорогу, власною смертю на хресті

ЖИТТЯ В НАДІЇ

Уявіть собі життя, в котрому немає надії. Чи хотіли б ви мати таке життя? Навіть у найтяжчі часи кожен думає: «Може, я і мучусь, але моїм дітям буде легше, і я надіюсь на це!». Як багато для людини значить – мати надію... І ще більше значить вірити, що ця надія не примарна, а реальна. Хоч її не можна взяти в руки, так само, як і віру, про котру Біблія говорить: «А віра то підстава сподіваного, доказ небаченого. Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимого сталося видиме. Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:1,3,6).

викупив нас від влади диявола, смерті і темряви, здобув для нас прощення гріхів, примирив нас з Богом і дав вічне життя, так що нині ми «хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, що через Нього одержали ми тепер примирення» (Рим. 5:11). Ми маємо Христа праведного, щоб сповнилось Писання, яке навчає: «Як через переступ одного на всіх людей прийшов

осуд, так і через праведність Одного прийшло виправдання для життя на всіх людей» (Рим. 5:18). Бо наш «Господь, Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий» (Вих. 4:6).

«Дитя народилося нам, даний нам Син, і влада на раменах Його, і кликнуть ім'я Йому: Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру» (Ісаї 9:5).

Через те, що Син Божий, народжений 2000 років тому, зробив для нас Своім життям і смертю, ми отримали від Бога ласку називатись Божими дітьми... Це про нас Біблія говорить: кого Бог «призначив, тих і покликав, а кого покликав, тих і виправдав, а кого виправдав, тих і прославив» (Рим. 8:30).

Нехай сповняться нині радістю ваші серця, бо ви маєте Заступника перед небесним Отцем, Який боронитиме вас від нападів і звинувачень сатани. Тож не забудьмо і цього Різдва, і кожного дня нашого життя славити Бога, Який дарував нам чудове духовне народження і спасіння.

Світло прощення Богом наших гріхів заради Ісуса Христа не лише сяє над нами, воно також запалює наші серця полум'ям віри. Сам Бог – Господь Ісус Христос прийшов на землю і став Людиною, щоб «кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Син Божий народився у стаєнці – тихо й непомітно, так, як говорив про це пророк у Старому Заповіті. Він прийшов до нас, щоб дати втіху, змінити

смуток на радість, зміцнити надію і вже ніколи не покинути.

Він прийшов, щоб дати нам мир у серці і зігріти душі Своєю любов'ю. Прийшов, щоб вирвати нас з пазурів смерті і дати вічне життя. Тихим і лагідним голосом Він звертається до кожного з нас: «Прийдіть до Мене, усі втомлені та обтяжені, і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, і знайдете спокій душам своїм. Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!» (Мт. 11:28-30).

Маленьке Дитятко у яслах – це «Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності, Князь миру», Спаситель усього світу, правдивий Бог і правдива Людина, Творець і Володар всесвіту.

Славимо ж нині з усіма ангелами на небі і з усіма святими Його Ім'я, дорогі брати і сестри. Славимо і веселімося, бо радість велика прийшла до нас – Різдво Христове!

**Христос народився!
Славимо Його!**

Глави Церков закликали новообраних парламентарів чесно і по совісті виконувати свої обов'язки

«Нагадуємо парламентарям про відзначену в Конституції відповідальність – не лише перед українським народом, законодавцями якого ви стали, але і перед Богом».

мувалися добрі справи, а зло знаходило своє покарання».

За їх словами, «благотворенням буде для України, коли її закони матимуть основу в моральних засадах, які випливають з Божого Закону».

«Бажаємо вам бути мудрими, щоби вміти розрізнати правду і неправду, добре і зло – адже якщо кожна людина повинна прагнути досягнення мудрості, яка є даром Бога, то тим більше мудрість потрібна тим, хто стоїть на чолі народу та творить його закони», – підкреслюється у зверненні.

Глави Церков побажали народним депутатам України мудрості, виваженості, плідної роботи на благо України.

«Підносимо за вас свої молитви, і нехай Великий Законодавець Господь допомагає вам, надихає у праці та оберігає від спокус», – відзначено у посланні до парламентарів.

Звернення підписали: Володимир (Сабодан), митрополит Київський і всієї України, предстоятель Української Православної Церкви; Філарет (Денисенко), патріарх Київський і всієї Руси-Украї-

ни, предстоятель Української Православної Церкви Київського патріархату; Святослав (Шевчук), верховний архієпископ Української Греко-Католицької Церкви; В'ячеслав Нестерук, президент Всеукраїнського союзу об'єднаних євангельських християн-баптистів; Михайло Паночко, старший єпископ Церкви Християн Віри Євангельської України; Петро Мальчук, архієпископ Римсько-Католицької Церкви в Україні; Сергій Дебелинський, президент Братства незалежних церков та місій євангельських християн-баптистів України; Леонід Падун, старший єпископ Української Християнської Євангельської Церкви; В'ячеслав Горпинчук, єпископ Української Лютеранської Церкви.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Чим ви готові жертвувати

Хтось сказав, що перший день нового року – немов понеділок з великої літери. Він багатьох надихає приймати рішення жити по-новому. Особливо тих, хто відкладає справи на завтра. Іронія долі полягає в тому, що останнім не так важливо, зуміють вони це зробити чи ні. Як же, все таки, просунутися вперед до нових досягнень? І що може цьому завадити?

Підсумовуючи наприкінці року своє життя, багато людей планують починаючи з січня все міняти або покращувати. Вони осмислюють помилки, ставлять перед собою нові цілі, визначають завдання.

Це гарна звичка – брати час для молитви і міркування, щоб зрозуміти, до чого прагнути і як далі жити. Паузи для таких цілей необхідні. Пам'ятаєте, що написано у Єремії? «Так говорить Господь: На дорогах спиніться та гляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідіть, і знайдете мир для своєї душі! Та вони відказали: Не підемо!» (Єр. 6:16).

Цілеспрямованість – важлива риса характеру, і вона завжди була притаманна людям, що досягали великих результатів. Ной бачив ковчег, перш ніж побудував його. Мойсей заздалегідь отримав бачення від Бога, якою повинна бути скинія. Апостол Павло говорив про себе: «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:13-14).

Звичайно, до мети прагнули і ті, які знали Бога, і ті, хто не вірив в Нього. Мета додає сенс нашому життю, визначає його напрям, спонукає йти вперед.

Інша річ, що наприкінці життя людина може виявити, що деякі цілі були порожніми і марними. «Яка ж користь людині, що здобуде увесь світ, але душу свою запастить? Або що дасть людина взамін за душу свою?» (Мт. 16:26).

Тому, визначаючи, до чого прагнути, найкраще будувати плани і дивитися в майбутнє не через призму гордості або образи, плотських амбіцій чи марнославства, а в смиренному бажанні виконати волю Божу.

Повірте, це не зменшить значимість можливих досягнень. Навпаки, смиренне бажання йти вперед, прославляючи Бога у своєму житті, сім'ї і праці, допоможе тверезо дивитися в майбутнє. З Богом краще і легше досягати висоти, ніж на самоті, без Нього.

Чим відрізняється порожня мрія від цілі? Ціль, на відміну від плодів пустопорожньої фантазії, поступово трансформується в задання, прийняття рішень, вчинення дій і в кінцевому підсумку ми маємо результати.

Якось я читав про чотири особливості,

які відрізняють ціль від простого бажання. Перше: ціль повинна бути вища за те, що ми маємо сьогодні. Не варто планувати в новому році зберегти те, що ви вже маєте. Хто не збирає, той розкидає! Спрямуйтеся до чогось нового і не досягнутого.

Друге: ціль повинна бути конкретною. Подивіться, як відрізняються абстрактні і конкретні бажання: «Я хочу більше читати Біблію в новому році» і «Я планую прочитати всю Біблію за рік, читаючи по три розділи за день»; «Я так хотів би більше молитися» і «Я планую молитися не менше 30 хвилин щодня»; «Цього року я маю намір вчити іноземну мову» і «Я хочу освоїти 2000 нових слів і здати певний тест (наприклад TOEFL з англійської мови)».

Третє: ціль повинна бути високою, але реалістичною. Один проповідник казав: «Не варто просити в Бога п'ятиповерховий торт, коли ти ніколи не отримував по вірі від Нього булочки з родзинками». Щось у цьому таки є!

Дійсно, якщо людина, яка ніколи не займалася спортом, вирішить, що через півроку буде бігати марафонську дистанцію (42 км) і піднімати штангу вагою 200 кілограм, то в кращому разі вона розчарується, а в гіршому – підірве своє здоров'я. Господь дав нащадкам Авраама, Ісака та Якова освоїти дану їм землю «мало помалу» (Повт. Зак. 7:22).

Четверте: ціль повинна бути записана. Занадто висока ймовірність забути про ті речі, котрі Бог вклав у ваше серце. Саме тому пророку Авакуму було сказано одного разу: «А Господь відповів та й сказав: Напиши це видіння і поясни на таблицях, щоб читач його легко читав. Бо ще на умовлений час це видіння, і приспішає кінець, і не обмане. Якщо б протягнулось, чекай ти його, бо воно конче прийде, не спізниться» (Ав. 2:2-3).

Пункти досить актуальні і добре виглядають, правда ж? Але записати на папері, до чого прагнути, і реалізувати записане – різні речі. Іноді записане так і залишається нездійсненою мрією. Чому?

Не будемо говорити про ті випадки, коли обставини були вищі за наші можливості і жорстко вносили в плани свої корективи. У таких ситуаціях нам доводиться адаптуватися до нових життєвих умов.

Однак існує причина, про яку багато хто забуває: встановлюючи цілі, завжди слід визначити й те, чим ви готові жертвувати заради їх досягнення.

Життя людини коротке. Час летить. Встигнути хочеться багато: все зробити, подивитися, почитати, десь побувати, з кимось поспілкуватися, а ресурси обмежені: час, сила, роки життя не безмежні. У результаті ми стикаємося з внутрішньою проблемою: наші бажання набагато перевищують можливості. Спроба зробити все не призводить ні до чого доброго – у гонитві за двома зайцями жодного не зловиш.

Вихід один: треба чимось жертвувати. Відмовитися від якихось справ або других планів, покупок або спілкувань.

Комусь необхідно менше часу сидіти за телевизором або в соціальних мережах, комусь – пожертвувати пустою порожньою балаканиною по телефону або безцілним гаєнням часу.

Не складно відмовитися від того, що неприємне і нецікаве. Але не завжди легко залишати добре заради кращого, цікаве заради необхідного, приємне заради важливого. У цьому і полягає суть жертви. І відсутність готовності жертвувати здатна перешкодити досягнути ціль і виконати Божу волю.

Що просто для одних, важко дається іншим. Пам'ятаєте старий жарт про курку, яка запропонувала свині разом нагодувати подорожнього яєчною з шинкою?

– Якщо для тебе це приношення, то для мене – жертва! – відповіла свиня курці.

Є й біблійний приклад. Молодий багатий юнак запитав Ісуса, як успадкувати життя вічне. Не про гарну поведінку або земний успіх він запитав, а про життя вічне – а це важливо! Він розумів, що цінності небесні безмірно вищі за цінності земні.

Але в серці того хлопця була сильна прихильність до багатства, і коли Ісус запропонував йому продати свій маєток і роздати жебракам, той навіть думки такої припустити не захотів, засмутився і пішов.

Юнак не збіднів би, повірте. Ісус сказав учням трохи пізніше: «По правді кажу вам: Немає такого, щоб покинув свій дім, або дружину, чи братів, чи батьків, чи дітей ради Божого Царства, і не одержав би значно більш цього часу, а в віці наступним життя вічне» (Лк. 18:29-30).

Для юнака, можливо, це була перевірка, схожа на ту, яку пройшов Авраам, готовий пожертвувати своїм улюбленим сином Ісаком. Але юнак повісив інакше, ніж Авраам. Вічного життя він хотів досягти, але жертвувати нічим не побажав. І в результаті просто пішов від Христа.

Щоб досягти нас, Господь також пішов на жертву! Він віддав Своє життя і взяв на Себе наші гріхи, щоб усіх спасти. «Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умилав Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної... Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця!» (Фил. 2:6-11).

Не бажаючи нічим жертвувати в житті – ні задоволеннями, ні часом, ні силами, не можна досягти жодної великої цілі, навіть якщо про неї вам сказав Бог. Пам'ятайте про це, коли планувати! Визначаючи цілі, до яких прагнете, плануйте і те, від чого ви готові відмовитися, щоб досягти більшого.

Денис ПОДОРОЖНІЙ.
Пастор.

ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

Коли ж насправді треба святкувати Різдво

Ісус народився один раз, а Різдво святкують двічі. Частина християн – 25 грудня, а частина – 7 січня. Хто святкує неправильно?

Ми вже писали про цю проблему. Однак питання все ще продовжує хвилювати. Тому нагадаємо: справа зовсім не в даті Різдва, а в тому, за яким календарем її визначають. Християни, які святкують Різдво 25 грудня, використовують сучасний – григоріанський календар. Інші ж згадують про народження Спасителя також 25 грудня, але вже за юліанським календарем, а ця дата в XX і XXI століттях припадає на 7 січня.

Цікаво зазначити, що так було не завжди і не весь час так буде. Різниця між календарями поступово зростає. Уся справа в тому, що різниця між григоріанським (новий стиль) і юліанським (старий стиль) календарями, виявляється, величина змінна. У чому суть відмінностей між ними?

Юліанський календар запровадив у 45 р. до н. е. Юлій Цезар, а вирахувала його група астрономів з Олександрії. За цим календарем, рік починається 1 січня і має 365 днів у звичайному році, а кожні чотири роки настає так званий високосний рік, в якому додається ще один день – 29 лютого.

Але цей календар, як з'ясувалося, не зовсім точний. За 128 років накопичується зайвий день. Саме тому рішенням папи Григорія XIII в 1582 році цей календар був замінений точнішим, який за іменем папи і був названий григоріанським.

Яким чином календар було змінено? Папа видав рішення, що після 4 жовтня 1582 року наставало 15 жовтня. Таким чином, в історії людства за григоріанським календарем в період з 5 по 14 жовтня 1582 року не було ніяких подій!

Перехід від юліанського календаря спочатку відбувся в католицьких країнах, потім – у протестантських. У Росії григоріанський календар (новий стиль) був введений вже за радянської влади.

Цікаво, що в православ'ї з 15 автокефальних Церков за старим стилем живуть лише чотири: Російська, Єрусалимська, Сербська і Грузинська православні Церкви. Залишилися функціонувати за старим стилем і відомий Афонський монастир, що перебуває у підпорядкуванні Константинопольського патріархату, і частина монофізітських (тобто таких, що визнають в Ісусі Христі лише божественну, а не людську природу) церков, і деякі православні, що опинилися в розколі.

Десять православних Церков живуть за новоюліанським календарем, який аж до 2800 року буде збігатися з новим стилем (григоріанським календарем).

У чому ж особливість григоріанського календаря, за яким ми живемо? Він більше наближений до часу фактичного обігу землі навколо сонця і дорівнює 365,2425 доби. Помилка в одну добу в ньому накопичується за 3200 років.

Як функціонує григоріанський календар? Кожен четвертий звичайний рік – високосний. Але кожен сотий рік – не високосний. При цьому кожен чотирьохсотий рік – все ж таки високосний. Така особливість все більше посилює різницю між старим і новим стилями. І вона не завжди однакова.

Якщо в минулому (XX) і теперішньому (XXI) століттях різниця між стилями дорівнювала 13 добам, то через століття вона становитиме вже 14 днів (у XXII ст.), а в XXIII столітті – 15. У XIX столітті різниця становила 12 днів, а у XVIII – 11.

Таким чином, якщо в останніх чотирьох православних Церквах не перейдуть на григоріанський календар, то через століття наші нащадки будуть справляти Різдво за старим стилем вже 8 січня, а через два століття – 9 січня.

Ось така «незмінна» змінна дата. Але тішити, що найголовніше в Різді – це не точність календаря, а значимість Того, що Незмінний у Своїй любові Спаситель прийшов до нас у цей світ, щоб у Божий час стати Жертвою за кожного з нас на Голгофському хресті, померти за наші гріхи і воскреснути для нашого виправдання.

Тому за яким би стилем ми не святкували Різдво, радіймо і тішмося цим святом завжди!

Подібно, як на Заході Санта Клаус став головним героєм Різдва, так і у нас Дід Мороз протягом певного часу витісняв спогад не тільки про Христа, але й про саме Різдво. І це дуже сумно. Радянська система серйозно попрацювала, щоб у свідомості людей новорічні свята стали більш радісною подією, ніж святкування Різдва Христового. І історично склалося так, що «добрий Дідусь Мороз» доклав до цього руку (не по своїй волі, звичайно).

Дід Мороз з'явився лише в 1910 році і то лише як частина сценарію, а головною же подією свята залишалося Різдво Христове. Спочатку Дід Мороз був злим і жорстоким чаклуном, що заморожував людей, – це знайшло своє відображення в поемі Некрасова «Мороз – Червоний ніс», де цей дідуган заради забави вбиває в лісі бідну молоду селянську вдову, залишаючи сиротами її малолітніх діточок.

Дід Мороз і християнство

До радянських часів Різдво справляли без Діда Мороза, та й ялинка як різдвяний атрибут з'явилася лише за рішенням Петра Першого в 1700 році – як традиція, запозичена з Заходу. До речі, ялинку встановлювали лише в багатих домах у дворян і поміщиків.

У 1928 році, коли почалася масова антирелігійна компанія, Різдво офіційно перестало бути національним святом і якщо й справлялося, то таємно, у колі сім'ї, без всякого афішування. У 1936 році виходить декрет Раднаркому, який дозволяє святкування Нового року (але не Різдва!). А 1 січня 1937 року була вперше відкрита ялинка – у Москві, в Будинку спілок. Саме там і з'явився Дід Мороз в вигляді, наближеному до сьогодиншнього. Тоді ж, щоб зробити атмосферу свята дещо вільнішою, з'явилася і Снігуронька.

Сьогоднішній Дід Мороз – це певний гібрид радянської, православної та

язичницької традицій. Ім'я своє і частину характеристик він успадкував з дрімучого язичництва і давньоруської міфології. Традиція вручання подарунків тягнеться до візантійського святого – Миколая, єпископа Мирлікійського (від нього й успадкував Санта Клаус – західний герой всіх Різдва-них свят своє ім'я). Радянське ж минуле поширило вплив Діда Мороза і на ті народи колишньої Радянської імперії, які раніше ніколи не святкували ні Різдва, ні Нового року (у його християнському літочисленні).

Як же нам, християнам, ставитися до Діда Мороза?

У цьому питанні є два узбиччя, скочуватися в які не варто нікому. Перше – заразитися «дідоморозофобією» і почати рішуче викорінювати Діда Мороза з нашого суспільства, що вельми дивно сприймуть люди навколо нас. Це більше подібне на середньовічну боротьбу з відьмами або ж боротьбу Дон Кіхота з вітряками.

Ми живемо в суспільстві людей і заклеїти очі і вуха дитині не зможемо. Тому краще не боятися ніяких Дідів Морозів, а натомість з дитячих років пояснити дітям, що це просто свято і що дорослі переодягаються в різні костюми, щоб порадувати дітей.

«Дід Мороз – це просто вигаданий герой, а Ісус – реальна Особистість. Ми, як віруючі, до Ісуса можемо звертатися і молитися, тому що Він Живий!» – прибіжно так треба настановити дітей з самого малку.

Більш небезпечним узбиччям може бути перенесення акценту з Різдва на Новий рік і з Ісуса Христа на Діда Мороза (або Санта Клауса). Така біда більш поширена, причому повсюдно. І суть Різдва поступово втрачається навіть у споконвічно християнських країнах.

Ось яке рішення свого часу прийняли ми з дружиною. Коли в нас народилися

сини, ми вирішили, що в нашій родині будемо робити акцент саме на Різдво. Завдяки до Різдва ми часто розповідали дітям про Христа, про історію Його народження. Ми читали їм дитячу Біблію, вчили з ними віршки про Немовля Ісуса. І саме в день Різдва ми даруємо своїм дітям подарунки.

Різдво ми святкуємо вдома всією сім'єю. Центром цього свята є Ісус Христос! Не Санта Клаус, не Дід Мороз, і тим більше не Снігуронька!

Я вірю, що в підсвідомості дитини зусиллями батьків повинна виникнути зв'язка трьох складових: Різдво – радість – народження Ісуса Христа. Діти виростають, і віра в Діда Мороза випаровується, а от якщо ви зможете прищепити своїй дитині віру в Христа, ця віра буде в серці у всі дні її життя!

І коли вона виросте і знову настане Різдво, в її пам'яті зринуть найтепліші спогади про цей прекрасний день і про те, чому свято Різдва таке радісне! Цілком можливо, колись це допоможе зберегти віру в Господа і тверду надію на Нього!

П. Д.

Шлях до благоговіння

Коли на землі народилося Бого-немовля, першими з людей, хто прийшов поклонитися Сину Божому, були волхви-звіздарі. Як свідчить Євангеліє, вони «бачили зорю Його на сході і прийшли поклонитися Йому» (Матвія 2:2).

Біблійні пророцтва передбачали, що перед народженням Христа-Спасителя на небосхилі повинна була з'явитися незвичайна зоря. Старозаповітний світ жив очікуванням цієї зірки. Першими побачили її волхви і негайно вирішили поклонитися Христу-Богу. Зірка привела волхвів до Вифлеєма.

Це глибоко символічно для подальшої людської історії. Протягом наступних століть багато геніальних астрономів через вивчення зоряного світу приходили і приходять до Бога.

Не тільки знамениті астрономи, а й інші видатні вчені-природознавці, які далі й глибше, ніж прості уми, заглянули в таємниці світобудови, свідчать, що всесвіт допоміг їм побачити велич Божої діяльності. Наведемо хоча б кілька свідчень.

Йоганн Кеплер, видатний астроном, фізик і математик, який відкрив закони руху планет у сонячній системі, закінчив свою останню наукову працю таким молитовним зверненням до Бога: «Перш ніж залишити цей стіл, за яким я зробив всі свої дослідження, мені залишається тільки, звівши очі до неба і піднявши руки, подякувати Творцю всесвіту за Його милосердя до мене! Великий Боже! Ти поширюєш світло Своє на землю і, піднімаючи нас до джерела Твоєї благодаті, готуєш для нас місце в променях Твого світла... Дякую Тобі за всі ті радощі, які я відчув, споглядаючи Твої діяння. Ось я закінчив цю книгу, в якій підсумовані результати всієї моєї праці. Я вклав у неї всі здібності, якими Ти мене наділив. Я повідомив людям про велич Твоїх справ: я їм дав всі пояснення, якими мій обмежений розум дозволив мені обійняти нескінченне... Я вжив всі старання для того, щоб піднятися до істини; але якщо я, нікчемний черв'як, народжений і зрослий в гріху, сказав що-небудь, не гідне Тебе, тоді, о Боже, навчи мене, як виправити помилку! Я молю Тебе не допустити мене до самообману цією працею, яка присвячена Твоїй славі! Боже, прийми мене в лоно Твоєї благодаті і даруй мені ласку, щоб ця праця ніколи не послужила для зла, але лише для прославлення Твого Імені і для спасіння душ».

Фламмаріон Каміль, знаменитий астроном, який досліджував місяць, Марс, подвійні зірки, у захваті сповідує велич і незбагненність Бога: «О, Невідома, Таємнича Істото! О, Велике і Незбагненне! Верховний Призидець всієї створеності і краси. Хто ж і що ж таке Ти, якщо діла

Твої настільки великі? Жалюгідні людські істоти, ці нікчемні мурашки, що копіряться на поверхні своєї нікчемної планети, впевнені, що знають Тебе, Всевишній! І яке ім'я дати тим, хто заперечує Тебе, хто не живе думкою про Тебе, хто ніколи не відчував Твоєї присутності. Батьку всієї природи! Я з любов'ю схиляюся перед Тобою, але я такий нікчемний, що не смію думати, що Ти мене почуєш. А Ти чуєш мене, Ти, Творець, що дає красу і пахощі кожній польовій квітці, чуєш мене. Голос океану не може заглушити перед Тобою моє белькотіння, і моя думка доходить до Тебе у спільній молитві!».

Цей же астроном якось сказав: «Математичний порядок астрономічної організації (всесвіту) зобов'язаний своїм походженням Розуму, без сумніву, незмірно вищому, ніж розум астрономів, які відкрили панівні закони світу».

Астроном Гершель засвідчив: «Чим більше розсувається сфера науки, тим більше доказів існування Вічного, Творчого та Всемогутнього Розуму».

Надгробний надпис на могилі італійського астронома Анджело Секкі гласить: «Від видовища неба короткий шлях до Бога».

За словами астронома Ватсона, «вивчення чудового механізму зоряного неба зміцнює в нас здивування нескінченною досконалістю Всемогутнього і Живого Бога».

Найбільший фізик, астрофізик і космолог XX століття Джині говорить: «Примітивні космогонії малювали Творця, що працює в часі, виводячи сонце, місяць і зірки із вже існуючого сирого матеріалу. Сучасна наукова теорія змушує нас думати про Творця, який працює поза часом і простором, що є частиною Його творіння, так само, як художник перебуває поза своїм полотном».

Російський поет О. Полежаєв, розмірковуючи над влаштуванням і походженням зоряного неба, писав:

**Зведи на небеса замислений свій погляд:
Чи не побачиш в них Творцю
подячний хор?
Чи не відчуєш мимовільного захвату?
Не визнаєш ти владу й силу Бога,
Таємний Його статус і незбагнений перст
В премудрому накресленні світів.**

Знаменитий натураліст-біолог XVIII століття Карл Лінней, основоположник системи рослинного і тваринного світів (він же і описав близько 1500 видів рослин), засвідчив: «Вічний, Великий, Всезнаючий і Всемогутній Бог пройшов повз мене! Я не бачив Його обличчя, але Його відображення охопило мою душу і занурило її в благоговіння! Я тут і там помічав сліди Його в Його творіннях. У всіх Його ділах, навіть найменших і непомітних, така сила, така мудрість, така неймовірна досконалість! Я спостерігав, як живі істоти йдуть один за одним безперервним ланцюгом, примикаючи до царства рослинного, рослини з'єднуються з царством мінеральним, що йде вглиб земної кулі, а ця куля кружляє в незмінному порядку біля сонця, що дає їй життя. Я бачив сонце і всі інші світила, всю зоряну систему, нескінченну, незліченну у своїй безмежності, що рухається в просторі, підвищена серед вічної порожнечі Першим Незбагненим Рушієм, Істотою істот,

Причиною причин, Вождем і Охоронцем всесвіту, Паном і Працівником всякого діла у світі! Так, це мудро – вірити, що є Бог, Великий і Вічний, не породжений ніким, Бог, Який створив цей всесвіт і дав йому лад. Він невидимий для наших очей, хоча і наповнює їх світлом. Лише тільки думка осягає Його, лише в цьому найглибшому святилищі прихована Його велич».

За свідченням видатного вченого М. Ломоносова, «Творець дав роду людському дві книги. В одній показав Своєю велич; в другій – Свою волю. Перша – видимий цей світ, Ним створений, щоб людина, дивлячись на величність, красу і стрункість його будівель, визнала Божу всемогутність. Друга книга – Святе Письмо. У ній показано благословення Творця задля нашого спасіння. У цих пророчих апостольських богонатхненних книгах тлумачами виступають церковні вчителі. А в першій книзі – фізики, математики, астрономи та інші вчені ведуть до пізнання діл Божого творіння».

Один з основоположників електродинаміки фізик Ампер сказав: «У природі ми можемо спостерігати діла Творця і від них підноситися пізнанням до Самого Творця. Хоча Бог ховається у Своєму творінні так, як справжній рух зірок закривається уявним, однак уявні рухи зірок ведуть до пізнання справжніх, і, подібно до цього, усвідомленням справ творіння ми піднімаємося до Творця і почасті навіть споглядаємо Його божественні властивості».

Видатний натураліст XIX століття зоолог Агассіс заявляв: «Наука – це переклад думок Творця на людську мову». І цей же вчений сказав: «Світ – найбільш наочний доказ буття Бога – Творця всіх речей і Провидця світу».

Вчений-хімік Лібіх, один з творців агрохімії, писав: «Пізнання природи – це шлях до благоговіння перед Творцем».

Один із найбільших математиків світу Коші, що вніс колосальний внесок у теорію аналітичних функцій, теорію диференціальних рівнянь, математичну фізику, теорію чисел, геометрію, автор класичних курсів математичного аналізу, писав: «Я християнин, тобто вірую в Божество Ісуса Христа, як і Тихо де Браге, Коперник, Декарт, Ньютон, Ферма, Лейбніц, Паскаль, Грімальді, Ейлер та інші, як усі великі астрономи, фізики і математики минулих століть... У всьому цьому християнському віровченні я нічого не бачу, що збивало б з пантелику мою голову, що було б для неї шкідливе. Навпаки, без цього святого дару віри, без знання про те, на що мені сподіватися і що чекає мене в майбутньому, душа моя в непевності і неспокої металася б від однієї речі до іншої, і ця тривога душі і невпевненість в думках нерідко викликають відразу до життя і можуть, врешті-решт, привести до самогубства».

Луї Пастер, батько мікробіології та імунології, говорив: «Я багато вчився і тому вірую, як простий селянин. Якби я вивчився ще більше, то моя віра стала б така ж глибока і полум'яна, як віра простої жінки-селянки». За словами цього вченого, «чим більше я займаюся вивченням природи, тим більше благоговію в побожному здивуванні перед ділами Творця. Я молюся під час своєї роботи в лабораторії».

Відомий фізик-винахідник Томас Едісон (саме він винайшов електролампочку) в бесіді з одним кореспондентом на питання про доцільність атомів дав таку відповідь: «Невже ви думаєте, що це відбувається без будь-якого сенсу? Атоми в гармонійному і корисному з'єднанні набувають красивих і цікавих обрисів і кольору, немов висловлюючи своє задоволення. У хворобі, смерті, розкладанні або гнитті незгода складових атомів негайно дає про себе знати поганими запахами. Сполучені у відомих формах атоми утворюють тварин нижчих розрядів. Нарешті, вони з'єднуються в людину, що являє собою повну гармонію осмислених атомів. «Але де початкове джерело цієї осмисленості?».

– «У якійсь Силі, незмірно вищій за нас».

– «Отже, ви вірите в Творця, у Бога?».

«Безперечно, – відповів Едісон. – Існування Бога може навіть бути доведено хімічним шляхом».

Вчений Анрі Беккерель, першовідкри-

вач радіоактивності, засвідчив: «Саме мої праці привели мене до Бога, до віри».

Одного разу видатний учений Майкл Фарадей (він відкрив закон електромагнітної індукції), читаючи Святе Письмо, сказав: «Я дивуюся, чому люди воліють блукати в невідомості з багатьох важливих питань, коли Бог подарував їм таку чудову книгу?».

Великий фізик Томсон говорив: «Не бійтеся бути незалежними мислителями! Якщо ви мислите досить сильно, це неминуче приведе вас до віри в Бога. Ви побачите, що наука не ворог, а помічниця релігії».

Відомий учений, фізик і математик Стоке засвідчив: «Що стосується твердження, ніби недавні наукові вишукування показали, що Біблія і релігія помиляються, то на це я відповім прямо: цей погляд абсолютно хибний! Я не знаю ніяких розумних висновків науки, які б суперечили християнству».

Вчений-фізик і хімік Рамзай, лауреат Нобелівської премії (він відкрив аргон, криптон, ксенон, неон), сказав: «На мою думку, немає дійсного зіткнення між фактами науки і істотними вченнями християнства».

Видатний вчений, фізик, математик і релігійний філософ Б. Паскаль (за гнучкість і проникливість розуму його вважають одним із трьох найвидатніших математиків за всю історію людства) говорить: «Є три категорії людей: одні знайшли Бога і служать Йому, люди ці розумні і щасливі. Другі не знайшли і не шукають Його; це божевільні і нещасні. Треті не знайшли, але шукають Його, це люди розумні, але поки що нещасливі».

Видатний філософ, фізик, математик і фізіолог Декарт писав: «Я завжди думав, що два питання – про існування Бога і про сутність душі – повинні вважатися найголовнішими в ряду тих, вирішувати які слід перед питаннями філософії; бо хоча для нас, віруючих, абсолютно достатньо вірити в Бога і в те, що душа не гине разом з тілом, але, без сумніву, невіруючих неможливо змусити визнати будь-яку релігію або навіть якусь моральну чесноту інакше, як шляхом доводів розуму».

Вчений ентомолог Фабр (автор десяти томного видання «Ентомологічні спогади», 1879-1907 рр.) залишив таке засвідчення про свою віру в Бога: «Світом керує нескінченний Розум. Чим більше я спостерігаю, тим більше відкриваю цей Розум, що сяє за таємницею існуючого. Я знаю, що наді мною сміятимуться, але я мало дбаю про це. Легше здерти з мене шкіру, ніж забрати в мене віру в Бога».

Відомий середньовічний філософ Ф. Бекон сказав: «Наука набагато більше наближає до Бога, ніж віддаляє від Нього».

Англійський фізик Рейлі – один з основоположників теорії коливань, автор фундаментальних праць з молекулярного розсіювання світла, акустики і закону випромінювання абсолютно чорного тіла, лауреат Нобелівської премії говорить: «Багато непересічних людей не хочуть

нічого знати про природознавство, тому що воно нібито веде до матеріалізму. Що таке побоювання може існувати, не дивує: у літературі є багато адвокатів науки, що зробили своїм заняттям поширення таких поглядів. Немає сумніву, звичайно, що і в представників науки, як і у всіх інших людей, можуть зустрічатися грубі поняття з вищих питань і про основи природи. Але щоб розходилися з духом науки релігійно-філософські переконання, якими жили Ньютон, Фарадей, Максвелл, – це заява, спростуванням якої я не вважаю за потрібне займатися».

Великий вчений-фізик, астроном і механік Галілео Галілей – першовідкривач законів інерції і вільного падіння тіл, винахідник телескопа (він відкрив гори на місяці, чотири супутники Юпітера, фази у Венери) переконував: «У діях природи Господь Бог не менш гідний захоплення, ніж у божественних віршах Святого Письма».

Великий вчений-фізик Рейнольдс – дослідник течії рідини і турбулентності, заявив: «У результаті наукових пошуків останніх років я не бачу нічого, що змусило б мене засумніватися в безпосередньому одкровенні Бога людям в різні часи; а християнство засноване на цій вірі».

Англійський ботанік Броун (він відкрив відома з шкільного курсу фізики броунівський рух) говорить: «Пізнання Бога у світі – це перший порух розуму, що прокидається від життєвої суєти».

Вчений-біолог Шлейден – один з основоположників клітинної теорії будови живих організмів, прийшов до висновку: «Справжній і точний натураліст ніколи не стане матеріалістом і не буде перепечувати Бога».

Один із засновників електрохімії, вчений-фізик і хімік Гемфрі Деві у своєму творі «Останні дні натураліста» кілька сторінок присвячує доказу безсмертя. І ось що, зокрема, говорить: «Вчення матеріалістів завжди, навіть в юності, було мені огидне. До нудоти наслуховавши в лекційних залах промов фізіологів-еволюціоністів про поступовий розвиток матерії, я бувало, йшов в зелені поля і гаї – до природи і безмовно звертався до Бога... Нові ідеї і нескінченні надії тоді виникали в душі моїй, і я відчував спрагу безсмертя».

Знаменитий вчений-фізіолог і патолог Клод Бернар, один з основоположників експериментальної медицини та ендокринології, сказав: «Як би далеко вперед не пішла наука, якими б великими не були її успіхи і відкриття, вона ніколи не зможе, не переступаючи власних кордонів, пояснити первинної причини всього, питання походження матерії і життя і кінцевої долі всесвіту і людини. Намагаючись відповісти на ці питання, я входжу у сферу метафізики і перестаю бути натуралістом, що досліджує природу і пізнає істину за допомогою спостереження».

Вчений-геолог Марціус сказав: «Господь, перед премудрістю і правдою Якого я благоговію, дивовижно створив нас з матерії і духа! Чого ніяке око не бачило і ніяке вухо не чуло і що в жодне серце людське не входило, – це блаженство, на яке я сподіваюся, коли покину тіло своє».

Знаменитий вчений-геолог Лайєль говорив: «У якому б напрямку ми не проходили свої дослідження, всюди бачимо найяскавіші докази творчого Вищого Розуму і премудрого промислу Божого в природі».

Один з найбільших у світі математиків Ейлер сказав: «Біблія нічого не втрачає від заперечення невіруючих, так само, як і геометрія, щодо якої теж зустрічаються заперечення. Якщо є любителі заперечувати геометрію, за яким правом невіруючі можуть вимагати, щоб ми відкидали Святе Письмо, тому що хтось заперечує його».

Друзі, чи знайдуться серед вас такі, хто все це впевнений, що великі вчені не вірили в Бога?

ВІРЮЮ

СВІДЧЕННЯ

Оглядаючись на своє життя, я просто дивуюсь, як Бог привів мене до Себе. Здавалося, у мене не було жодного шансу стати віруючим. Я ріс в атеїстичній сім'ї, мої батьки були вчителями, і то не в першому поколінні. Після інституту їх направили на роботу зі сходу України в Івано-Франківськ. Вони викладали російську мову й літературу і за своїми переконаннями були комуністами.

Батьки твердо трималися своїх переконань і виховували мене в атеїстичному дусі. Тому у своїй сім'ї про Бога я ніколи нічого не чув.

Бог незмінний

Але одного разу в село на Тлумаччині, звідки родом мій батько, ще до мого народження, у середині 70-х років, повернулася з 25-річного ув'язнення за віру в Ісуса Христа одна жінка. Роки ув'язнення її не зламали, вона і далі продовжувала молитися за людей і проповідувати їм про Христа. Таким чином увірувала моя бабця.

Коли я вчився до у четвертому чи п'ятому класі, батьки відправили мене в село допомагати пасти корову. Бабця, помітивши, що я цікавлюся книжками, якось сказала: «У мене є для тебе одна книжка. Читати її дуже важко, але ти постарайся прочитати до кінця». Книжкою цією було Євангеліє Ісуса Христа на старослов'янській мові.

Я почав його читати. І хоча це справді було нелегко, прочитав всю книжку і вловив суть написаного. Я, хоч був дитиною, побачив життя Ісуса Христа і перевагу жити відповідно до Його науки.

Я дуже тішився цим новим розумінням і захотів поділитися радісною новиною з батьками. Коли вони приїхали мене забрати додому, я радісно вибіг їм назустріч і вигукнув: «Мамо, тату, поки вас не було, я увірував в Бога, я читав Євангеліє, я вмію молитися, я вірую в Ісуса Христа».

Реакція була не така, на яку я чекав. Батьки різко зупинили мене, почався конфлікт з бабцею. Мені конкретно заборонили говорити комусь про Бога — мовляв, маму як вчительку виженуть з роботи, а мене виведуть серед класу і будуть тикати пальцями і називати сектантом.

Я послушався батьків і довгі роки

про Бога навіть не згадував. Незабаром після цього трагічно загинув мій батько, і наша сім'я виїхала на північ Росії, де я і закінчив школу. Коли постало питання про те, куди йти вчитися, то мама — через те, що великих статків у неповній сім'ї не було — схилилася до думки, що вчитися мені треба йти туди, де передбачене державне забезпечення, тобто у військове або міліцейське училище.

Словом, я закінчив Хабаровську вищу школу міліції і був направлений на роботу у те місто на півночі Росії, звідки поїхав на навчання. Почав працювати, набув певний досвід. Згодом побачив, як побудована вся та система, як діє злочинний світ. За кожен район відповідає певний кримінальний авторитет, який управляє всіма злочинами, крадіжками і грабежами.

Я знав, хто був авторитетом у моєму районі. Якось він особисто взяв участь в одному злочині, і я його затримав і доставив у відділ міліції. Однак він якимсь чином знайшов спільну мову з прокурором міста, і в результаті покази свідків про те, що він безпосередньо брав участь у злочині, були викинуті з кримінальної справи. Вийшло так, що я затримав як головного підозрюваного звичайного громадянина, який був просто свідком, і мене самого притягнули до кримінальної відповідальності. Викликали в прокуратуру і повідомили, що проти мене порушено кримінальну справу, тут же наділи на

руки кайдани і посадили в тюрму.

Я був на хорошому рахунку в міліції, мав нагороди, грамоти і очікував, що ось-ось за мене замовлять словечко і мене випустять, що моє начальство за мене заступиться. Чекав день, другий — допомоги нема. Що робити?

І раптом згадав про Ісуса Христа. Може, попросити допомоги в Нього? А що — втрачати мені вже нічого. Слідчий, який вів справу, мені прямо заявив: «Або ти визнаєш свою вину і отримувеш строк умовно, або стоїш на своєму і відсидиш десять років».

І я зважився. Став на коліна і, як вмів і розумів, звернувся до Бога: «Господи, витягни мене звідси. Якщо ти мені допоможеш, я буду вести святе життя». Як людина слова, я вирішив укласти з Богом своєрідну угоду, ще не розуміючи, що без Божої допомоги і Його сили я зробити цього не зможу.

І за кілька днів сталося чудо: той слідчий, який казав, що я стовідсотково буду сидіти до суду (а черга була така, що в СІЗО можна було відсидіти і два роки), викликав мене і сказав: «Не знаю, що там, наверху, трапилося, але тебе вирішили випустити».

Кілька років я ще працював в міліції, а коли звільнився, моя дружина, яка була родом з Івано-Франківська, переконала мене повернутися в Україну.

Треба сказати, що після звільнення я справді намагався уникати гріха, але зрозумів, що не можу цього зробити, що я — його раб. У мене не було якихось проблем з перелюбом чи ще чимсь, але я курив з восьмого класу і мав дуже сильну залежність від нікотину. Більше двох-трьох днів без куріння витримати не міг. Якийсь стрес, якась напружена ситуація — і я знову брався за сигарету.

Це мене так пригнічувало, що я впав в депресію і навіть боявся молитися до Бога. Ще б пак, я ж Його обманув — Він виконав те, про що я Його просив, а я не зміг.

Коли ми повернулися в Івано-Франківськ, я вирішив, поки все влаштується з громадянством, взятися за будь-яку роботу, яка тільки трапиться. І сталося так, що я почав працювати з віруючими людьми. Дуже скоро побачив, що відносини в цій бригаді не такі, до яких я

звик. Усе чесно, усе порівну, хоча я не був якимсь фахівцем і працював підсобним робітником. На моє запитання хлопці відповіли, що вони — євангелісти. «А хто це такі?». — «Пішли з нами і сам побачиш». І запросили на зібрання.

Я пішов. Була середа, звичайний будній день. Я сидів і слухав проповідь. І кожне слово просто лягало в моє серце. Я почув, що Бог по Своїй благодаті прощає наші гріхи, що це Він забажав спасти нас. Пам'ятаю, на мене напав такий сором перед Богом, що я не зміг підвести голову, щоб подивитися на проповідника.

Коли зазвучав заклик до покаяння, у мене розпочався внутрішній діалог з Богом. «Господи, ну як я зараз вийду і буду каятися, коли я знаю себе, знаю, наскільки я залежний від гріха, знаю, що мене день-два — і я знову почну грішити».

Я ледве втримався, щоб не вийти наперед, вискочив з зібрання, і по дорозі додому у моїй голові все крутилося і крутилося почути на зібранні слова. А потім прийшла думка — помолитися до Бога в ім'я Ісуса Христа, щоб Він звільнив мене від гріховної залежності. А що — я ж нічого не втрачав. Я звів очі до неба і сказав: «Господи, якщо Ти дійсно спасаєш людину не за її діла чи заслуги, а по Своїй любові і благодаті, будь ласка, звільни мене від цього гріха».

У ту ж мить я був звільнений. Не блиснула блискавка, не вдарив грим, і архангел Гавриїл не приносив мені ніякої звістки — я й сам тоді ще не зрозумів, що став вільний.

Наступного дня все чекав, коли прийде оте нестримне бажання закурити, — нема! Оце так! Може, Бог дійсно звільнив мене?

Того дня я мав їхати до тещі в село — треба було зробити деяку роботу. Минув день, я працюю — і курити не хочеться. Увечері сказав дружині і тещі, що більше не курю — мовляв, був на зібранні, потім молився до Бога — і Бог звільнив мене. Вони зреагували без ентузіазму. Як потім з'ясувалося, просто мені не повірили. Дружина ще місяць перевіряла мої кишені і нюхала одяг, перевіряючи, чи я потайки не покурюю.

Коли я побачив таку пряму відповідь Бога, Його дивовижну дію, зникли усілякі перепони для мого каяття. Я запросив Його у своє серце і своє життя, за що ніколи не пошкодував.

І ще про одну подію хочу розповісти. Восени минулого року я вдома молився, аж раптом Дух Святий промовив у моє

серце запитанням: «Чи всі євреї, посеред табору яких був піднятий мідяний змій, видукували?». Я подумав і відповів: «Ні, тільки ті, що дивилися на нього». — «І ти роби так само».

Я зрадив — ще б пак, Сам Бог промовляв до мене. І в піднесеному настрої пішов на роботу. А наступного дня дружина з нашим молодшим сином вже були в лікарні. Лікарі діагностували невиліковну хворобу — ревматоїдний артрит. У результаті цієї хвороби організм сприймає свої клітини за чужі і намагається їх знищити. І йде запальний процес.

Місяць лікарі боролися з хворобою — кололи різні антибіотики, щоб збити температуру, переводили з лікарні в лікарню. Але все марно. Дитина перестала ходити, тому що відмовили ноги, не могла підняти одну руку. Температура не падала, і дитина вже не підводилася з ліжка. Згодом через сильні болі перестала спати. І лікарка, яка до цього намагалася нас якось підбадьорити, сказала дружині, що треба готуватися до найгіршого.

Дружина плаче, а я чомусь спокійний. Мовляв, усе буде добре, треба лише дивитися на мідного змія. «Якого змія? Ти що? Не бачиш, що дитина помирає?». — «Нам треба вірувати в Ісуса. І Бог допоможе».

Вірувати було нелегко — досить лише прийти в лікарню і побачити свою знесилену болями, плачем і безсонням дитину, як віра десь дівалася. Але вдома стаю на коліна — і знову приходять впевненість у тому, що Бог любить, що Він хоче і може зіцятати.

Одного разу до лікарні прийшли брати і сестри, і ми в спільній молитві схилюлися на коліна. Під час молитви дитина, яка вже тиждень не спала, заснула. Господь Ісус відвідав ту лікарню і зіцлив нашого синочка. Різка впала температура. Поліпшився загальний стан. Лікарка дивувалася і казала, що навіть якщо дитина виживе, вона залишиться інвалідом. Але Ісус зіцляє повністю. Минув рік, а в нашого сина і сліду від тої хвороби не залишилося.

Надворі XXI століття, а Ісус Христос і сьогодні такий Самий, як на зорі тисячоліть. Він відкрив мені особисто як Бог Всемогутній, Бог, Який чує наші молитви. Тому з вірою дивіться на Голгофський хрест, прийміть жертву Ісуса Христа, попросіть Його стати вашим особистим Спасителем — і побачите велику, дивовижну дію Бога у своєму житті.

Володимир НИЦАК.
м. Івано-Франківськ.

НЕ ВІРИТЕ МЕНІ — ПОВІРТЕ ЙОМУ

Серед ночі я прокинулася від відчуття, що на мене хтось дивиться. Зі стіни в мій бік важко дивилося бордате «щось» в намисті з ніжно-рожевих індуських квіточок. Усе-таки мала рацію моя бабця: над річкою в бузині живе баба! І тепер я точно знала, як він виглядав...

Намагаючись врятуватися, я повернулася спиною до стіни. Але дзуськи! Із скляних дверцят шафи з докором і несхвалено визирали ще два такі ж баба!... Залишок ночі я провела на кухні, дрімаючи над горнятком зеленого чаю.

Вранці, коли бабаї здаються не такими страшними, була проведена ревізія: всього в 10-метровій кімнаті я назбирала 11 (!) портретів, портретиків, фотографій і листівок, фасів і профілів свого нічного жаху і, полегшено зітхнувши, сховала їх. Через кілька днів мене звалив грип. Піднялася температура, ломило усе тіло. Було одне бажання: лягти і щоб ніхто не турбував. Як назло, господарю знадобились якісь речі, і він зайшов «на п'ять хвилин». Уже на порозі обернувся і запитав: «А куди ви поділи портрет Махаріші?». — «Заховала в шафі. Ви хочете його забрати?».

Очевидно, у моєму голосі було стільки надії, що Олег сторопів. Він виявився послідовником чогось дуже східного і, кланучись, запевнив мене, що це «щось» неймовірно корисне і, до речі, до релігії немає ніякого відношення.

Словосполучення «трансцендентальна медитація» звучало в його мові часто і без очевидної напруги — одразу видно: грип до дипломованого вчителя цієї самої медитації ще не добрався! Я, незважаючи на лінгвістичні здібності, без попередньої розминки могла вимовити лише скорочений варіант — ТМ. Голова гуділа, мене морозило, я щільніше загорнулася в плед і мріяла про те, як Олег піде і я зможу, нарешті, прилягти. Але він, очевидно, серйозно занепокоївся гігієною моєї свідомості і йти не збирався.

Дві з половиною години він говорив про користь ТМ і про непогіршений авторитет її головного вчителя і розробника — товариша Махаріші із дружнього нам Непалу. Нарешті, вручивши мені кілька трактатів, він пішов геть. А я всерйоз задумалась. З одного боку, що поганого в «щоденному душі» для мозку? А з другого, його і так всі намагаються промити. І тут мені пригадалося: «Учень не може бути вищим за вчителя, але кожен, хто закінчив навчання, стане таким, як вчитель». У принципі, я була згодна з цим колись почутим виразом, а тому вирішила задати собі інші запитання.

Якщо я займусь ТМ, то стану такою, як мій учитель — Олег. Але чи хочу я бути такою, як він? Ігноруючи стан людини, розхвалювати переваги свого вчення, тиснути на неї, надіжданням добиватися згоди хоча б спробувати, «ділитися» своїми духовними відкриттями так, що це вже просто непристойно.

А раптом Олег — просто поганий приклад вчителя ТМ? Адже в кожній отарі трапляється чорна вівця. Гаразд, вівці вівцями, але головний в них, все-таки, є? Є. Мій приятель Махаріші. Чи хочу я бути такою, як він? Не в сенсі бородатості і квіточок, а, наприклад, ступінь науковий отримати (у трактаті написано, що він великий фахівець в ядерній фізиці), а потім духовне мені відкритись з особливою ясністю. І буде мій портрет «скромно і суворо дивитися з усіх газет». Ну-так... І взагалі, ідея «розчинити стреси в мозку», щоб досягнути стану чистого листка, якось не

приваблює. Навіть якщо в результаті настануть обіцяні в трактаті всезагальні взаєморозуміння й умиротворення. Сидять такі собі абсолютні нулі й розуміють один одного з півпогляду — без мене як-небудь вже, без мене...

Минуло не так багато часу, і я купила Біблію. Завжди вважала, що освічена людина (а лінгвіст тим більше) повинна мати уявлення про те, що там написано. Незабаром знайомі запросили мене до церкви. І мені знову запропонували спробувати: цього разу — піти в житті за Христом.

І я знову задумалась. Ці люди стануть

моїми вчителями. Чи хочу я бути, як вони? Серед них зустрічалися і такі, як Олег, котрі так наполегливо «ділилися» своїми духовними відкриттями, що це було аж просто непристойно... Але були серед них і щирі, люблячі і терплячі люди.

Дізнавшись, що я ходила до церкви, однокурсники почали щедро ділитися історіями про жертвоприношення дітей, публічне побиття батогами і перевернутими хрестами. І якщо цим розповідям я не вірила, бо вже була на богослужіннях і подібного марення там не бачила, то уривки розмов про батюшок, що заходять в запій, як у круте піке, чи про пасторів, до чийх рук чудесним чином приліпають гроші, насторожували по-справжньому.

І ось я читаю Євангеліє і чую, як говорить Ісус — Учитель християн. Говорить словами і ділами. Я побачила досконалість і святість. Він був справжній, однаковий зовні і внутрішньо. І Він пропонував любов, прощення і змістовне життя. А ще вічність з Богом. Він чесно попереджував, що життя Його учнів не буде простим і легким. Чи хочу я бути подібною на Ісуса? Чи хочу одержати те, що Він обіцяє?

Я з вибором Учителя визначилася. Далеко не завжди я схожа на Нього, і можливо, хтось, дивлячись збоку, думає, що я, ігноруючи стан людини, розхвалюю переваги свого вчення, тисну на когось, надіжданням добиваюся згоди спробувати, тобто «ділюся» своїми духовними відкриттями так, що це вже просто непристойно. Не слухайте мене. Послушайте Його. Не дивіться на мене. Подивіться на Нього. І вирішуйте самі.

А. Т.

Народження для вічності

«Поправді, поправді кажу Я тобі: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства», – мовив до Никодима Ісус, Творець усього живого, Господь Бог.

Про яке ж народження говорив Він? Ось Його відповідь: «Поправді, поправді кажу Я тобі: «Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже».

А цього, за наукою Євангелія, може досягнути кожен, хто покається, омийється від гріха у воді хрещення, отримає спасаючі дари Святого Духа і житиме в Божій правді й любові. Заради цього і прийшов на землю Христос.

Прихід Христа у світ – це вияв Божої любові до занапащеної, грішної людини. Заради її спасіння Ісус добровільно прийняв на Себе хресні муки і смерть. А во-креснувши, воскресив первородну людину та подарував їй можливість спілкування з Ним у любові, бо «Бог є любов». А дорога любові – це істинна дорога досконалості, від народження згори до єднання з Богом. Тільки в християнстві Бог з великої Своєї любові стає Другом людини. «Ви друзі Мої, якщо чините те, що Я заповідав», – говорить Христос.

Християнство – це єдина релігія, яка дає правильне поняття про Бога, без чого не може бути й мови про правильну мораль. Воно дає досконалий морально-життєвий світогляд, вказує на Божу волю, об'явлену в Заповідях і Євангелії, як на санкцію моральності, вчить про свідому вільну волю людини і відповідальність за свої вчинки.

Християнська мораль вища за всі інші моральні системи ще й тому, що не задовольняється зовнішнім вчинком, але вимагає внутрішнього переконання, волі,

розуму і серця, вимагає чистих намірів.

Особливе значення має також християнський ідеал як духовний образ, взірєць, у якому досконало проявляються ідеї добра, правди і краси. Цей ідеал – конкретна Особистість. Богочоловік Ісус, як другий Адам, повинен стати метою людських устремлінь. Душу людини може обнови-ти тільки Бог. Христос говорить, що Він – правда, дорога і життя. «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене».

Але чи можливо досягнути образу Богочоловіка? Чи може проста смертна людина виконати високий моральний заклик: «Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець». Чи зможе вона досягнути того, щоб «бути подібним до образу Сина Його», як закликав святий апостол Павло.

Святкуючи Різдво Христове, пам'ятай-

мо, ніколи не забуваймо: ні строге до-тримання наших традицій, ні найкраще виконання всіх обрядів, ні ревне відві-дування храмів, ні навіть прийняття свято-го Причастя не свідчать про спасенну віру, якщо в душі і серці не народиться Спаси-тель світу. Він перебуває тільки у святині, тому мусимо стати живим храмом Божим, а наші серця – яслами для Ісуса.

Це обов'язково відбудеться, коли ми щиро покаємося, очистивши серце сліз-ми жалю за скоєні гріхи, приймемо Ісуса як свого особистого Спасителя і скрізь і всюди, усе своє життя будемо свідчити думками, словами і вчинками, що Христос живе в нас, а ми в Ньому. Це і є народжен-ня для щасливої вічності.

Христос народився! Славимо Його!

Михайло МЕЛЬНИК.
Протоієрей.

Стріли лукавого

Ніхто не заперечить, що віра має особливе значення в нашому житті. У Біблії читаємо, що без віри догодити Богу неможливо. І це розуміємо не тільки ми, але й той, хто хоче звабити людську душу, хто прийшов, щоб вкрасти, вбити і погубити. Але людина має відкритися для цієї руйнівної роботи.

В Еф. 6:16 читаємо: «А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого». Стріли – це зброя диявола. Це думка, яка приходить від нього в нашу свідомість, почуте чи прочитане слово. Апостол Яків пише, що ці слова запалюються ще в геєні і несуть смерть людині, яка для них відкривається.

І проблема не в тому, що людина їх чує, проблема в тому, що вона їм вірить і приймає. Багато важить те, як ми реагуємо на це слово.

Стріли лукавого завжди хочуть звести людину зі шляху виконання волі Божої. Ми звикли говорити, що то диявол спокушує людину на злі, негідні вчинки. Однак не завжди так. Наприклад, коли людина ходить на роботу – це цілком нормально, це не гріх. Але коли ця робота заповняє все її життя, коли людину не видно ні в сім'ї, ні в церкві – це вже гріх. Апостол Павло чітко говорить, що є багато корисних і потрібних для людини речей, але вони не повинні володіти нею. Людина має виконати своє призначення на землі, рукатися відповідно до свого покликання. Адже Бог має на життя кожної людини Свій план.

Апостол Павло говорить, що був вибраний ще з утроби матері. Але він міг прожити благочестиве життя в Тарсі чи Єрусалимі, уникаючи всякого роду зла і задовольняючись своїм життям. Однак тоді він не виконав би свого призначення від Бога.

Чи атакував ворог Павла? Чи приходили до апостола думки від лукавого? Безперечно. Тому він і сказав, що не став радитись з кров'ю і плоттю...

Подібні слова чув і Христос: «Господи, нехай не буде Тобі цього...» І хіба ці слова штовхали на гріх? На якесь злодіянство? Зовсім ні. Навпаки, в них відчувалися любов і турбота учня, який не хотів страждань для свого Вчителя. Ці слова мали вигляд світла, але насправді були стрілами лукавого. Ісус одразу побачив їх корінь і джерело.

Такі стріли приходять в життя кожної людини. Їх ціль однакова – звести людину зі шляху виконання волі Божої, щоб вона не виконала свого призначення. І ці стріли зупинили багатьох...

Серед людей, які оточують нас, деякі досягли успіху в якійсь сфері свого життя. Це можуть бути спорт, кар'єра, служіння тощо. Ці люди можуть підтримувати інших – вони знають, що цілі досягати нелегко, але можливо. Вони поставили собі життєву ціль – і її досягли. Не раз вони падали, але вставали, не раз помилялися – але не здавалися.

А є й такі, які теж ставили цілі, багато мріяли – але цим мріям не судилося збутися... Чому? Причина іноді в тому, що, ділячись своїми мріями і планами, мо-лода людина стикається з тим, що чує слова, які вбивають всяку ініціативу.

Ці слова промовляють люди, які відштовхуються від свого негативного досвіду: «Не вийшло в мене, то і в тебе не вийде». Це люди, які самі не реалізувалися. І таких багато. Вони самі колись були поранені стрілами лукавого і прийняли думку, що ні на що не здатні. Ці слова стали частиною їх самих.

У давнину стріли виготовляли так, щоб, коли стріла заб'ється в тіло, при спробі витягти її вона ламалася біля самого наконечника. А наконечник можна було витягнути лише через оперативне втручання.

Щось подібне відбувається з мисленням людини. Вона відкривається для стріл лукавого, для слів, які приносять прокляття в її життя, вірить їм, і ці слова втілюються в житті. І тоді дуже важко доводиться служителям, які, опікуючись такими проблемними людьми, часом змушені робити болючі «операції», щоб дістатися до кореня проблеми.

У Бога немає непотрібних, випадкових людей, Він любить всіх і помер за всіх. І Він хоче, щоб кожна Його дитина реалізувалася максимально, рухаючись у Його волі і не жаліючи для Нього ні часу, ні сил, ні грошей.

Яка спільна риса у біблійних героїв віри? Вони сповна вірили Божому Слову. Боже Слово було їхнім щитом. Для них не мала значення думка інших, навіть якщо цих інших була більшість.

Багатьом із нас варто задуматися, чиї слова ми впускаємо у своє серце, чийми словам віримо...

Якщо ми хочемо досягнути успіху в житті, нам доведеться взяти щит віри – віри в Бога і в кожне Його Слово і цим щитом відбивати всі стріли лукавого. Думаймо про себе так, як думає про нас Бог. Разом із Ним ставмо перед собою цілі і з Його допомогою досягаймо їх. Нехай воля Бога і Його план будуть сповна звершені в нашому житті.

Роман БОГУМИЛ.

«Біблія для геїв»

І все-таки як все чудово! Прийшов кінець кожному почуттю провини, докорам у недосконалості, розбіжностям з нетолерантними поглядами і всякій згадці про гріховність людської природи. Іншими словами, час свободи на-грянув і приніс з собою весну для людської совісті!

Усі, хто плакає свій гріх і шукає повного «біблійного» виправдання для нього, можуть сьогодні легко отримати нову Біблію, яка виправдовує і навіть надихає на вчинення гріха. І це не жарг! Наприклад, ті, хто живе в пере-любі, можуть знайти душевний комфорт в читанні спеціальної «Біблії для пере-любних».

А може, ваша «фішка» – злодіяство? Ніяких проблем. «Біблія злодія» зможе принести вам впевненість у Божому при-йнятті вашої слабкості і, як результат, спокійні сновидіння. Більш того, якщо ви вирішили, що Бог є предметом людської фантазії, то, знову ж таки, ніяких проблем. Don't worry, be happy, як кажуть амери-канці. «Нова Біблія атеїстів» запропонує вашій увазі свою версію біблійних подій і характеру вигаданого Бога.

А якщо у кого схильність до зоофілії, то насолоджуйся «Новою реформованою Біблією для зоофілів». Якщо ж комусь набрид сусід, то можна придбати «Біблію для кілерів» перед тим, як взятися за «роботу», щоб згодом совість була чиста, як кришталь.

Та невсе такі Біблії існують? Звісно, ні. Поки що ні! Окрім одної – кілька тижнів тому дійсно вийшла нова Біблія, яку опу-блікувала група воєнною налаштованих людей. Їх улюблена «фішка» – содомія, або простіше сказати – гомосексуалізм. Вони втомилися від церковного непри-йняття їх способу життя і вирішили напи-сати собі біблійне виправдання для нього – «Біблію для геїв».

Сумно, що Amazon спокійно погодився друкувати цю богозневажливу, брудну і безпардонну маячню. Більше того, Amazon ще й дає опис цього шматка бруду як: «Біблія для геїв» (A Gay Bible) створена

для усунення гомофобних інтерпретацій Біблії».

І хто, на вашу думку, цю «Біблію» написав? Не вгадаєте. Написав, тобто написала її... королева Яків. Тобто замість справжньої Біблії короля Якова (King James Bible) гомосексуальні активісти вирішили Якова зробити королевою (Queen James Bible), пояснюючи це тим, що насправді легендарний король Яків був бісексуалом.

Смішно? Комусь, може, й смішно, але з усього видно, що вони серйозно налаштовані проштотувати цю версію наївним людям. Недарма Йозеф Геббельс, керівник пропаганди в нацистській Німеччині, говорив: «Якщо ви повторюєте велику брехню багато разів, то незабаром люди почнуть вам вірити».

І ось Amazon пояснює недосвідченим: «Уперше гомосексуалізм був згаданий в Біблії в 1946 році, у реформованій версії. До цього не існувало жодної згадки про гомосексуалізм, крім різних інтерпретацій біблійних принципів. Антигомосексуальні Біблії інтерпретують гомосексуалізм як гріх – а це всього лише вісім віршів з тисячі... Біблія королеви Якова прибирає всяку плутанину гомофобних інтерпретацій і робить їх неможливими».

І на завершення Amazon просто обі-кає: «Ви не можете вибрати сексуальність, але ви можете вибрати Ісуса. І тепер ви також можете вибрати Біблію».

Отже, міжнародний книжковий ринок поповнився «оригіналом» Біблії, яка «по-клала кінець» всяким суперечкам. Цей «оригінал» буде свій текст на аргументі, що слово «гомосексуалізм» не існувало за життя короля Якова, і тому його в Біблії нема. Але цей аргумент смішний і просто безглуздий. Будь-якому першокурснику факультету англійської літератури відомо, що слова homosexuality (гомосексуалізм) дійсно не було в офіційній англійській мові до ХХ століття. Замість цього вживалися інші слова, як, наприклад sodomy (содомія). Але це ніяк не міняє біблійного сенсу на тему сексуальних відносин між представниками однієї статі.

Прикладів – море, і їх просто не-можливо вмістити в одній статті. Тому

згадаємо лише – з Першого послання апостола Павла до Тимофія 1:9-10: «Закон не покладений для праведного, але для беззаконних та для неслухняних, нечес-тивих і грішників, безбожних та нечистих, для зневажників батька та матері, для душогубців, розпусників, мужоложників, розбійників, неправдомовців, кривоприсяжників і для всього іншого, що противне здоровій науці».

Слово «мужоложники» переладене з грецького слова αρσενοκοιται, яке позна-чає чоловіка, що шукає відносин з іншим чоловіком. Автор цієї статті досконало знає грецьку мову і тому стверджує (як, у принципі, і всі фундаментальні вікові християнські джерела), що в цьому вірші йдеться саме про гомосексуальну практи-ку. Хоч круть хоч верть, сенс написаного лише один – гомосексуалізм/содомія/мужолозтво – це гріх і, як Бог говорить у своєму Слові, огда перед Його очима (Левит 18:22; 20:13; Римлян 1:26-27).

Біблія безумовно засуджує гомосек-суальний спосіб життя. І це очевидний факт. Ніяка публікація Queen James Bible не може спростувати його. Бог незмінний. Водночас Біблія явно показує, що Бог благословив союз одного чоловіка і однієї жінки і навіть назвав такий союз «однією плоттю» (Буття 2:24). І такий союз, за своєю природою, абсолютно протилежний гомосексуалізму/содомії/мужолозтву.

За великим рахунком, нічого нового не відбулося. Люди, які намагалися «зигнути» Слово Бога і використати для цього різні смішні і лицемірні виверти, щоб виправда-ти свої дії і свій аморальний спосіб життя, існували завжди. Питання просто в мірі, до якої такі люди бажаної Боже Слово пере-вернути. Але їм було б не зайве зрозуміти: Бог уже попередив через апостола Петра, що неuki та незмінені перекручують Писання на власну загибель (2 Петра 3:16). Улюблений учень Христа апостол Іван також отримав чисте одкровення про важливість щирого збереження Слова Бога, коли написав: «Коли хто до цього додасть що, то накладе на нього Бог кару, що написані в книзі оцій. А коли хто що відійме від слів книги пророцтва цього, то відійме Бог частку його від дерева життя і від міста святого, що описане в книзі цій» (Об'явлення 22:18-19).

Алекс СПАК.
Юрист.
НХС.

Лондон.

Чи варто поважати батьків?

Сьогодні часто можна почути нарікання, що діти не хочуть поважати своїх батьків... Один підліток у відповідь на запитання, чому він так зневажливо ставиться до своїх батьків, відповів: «А за що, власне, їх поважати?».

А й справді — за що? Його батьки — не видатні вчені, не великі артисти, не міністри і не депутати, не воєначальники, не директори великих компаній... Не олігархи і не мафіозі...

У зв'язку з цим згадався афоризм: у багатих народжуються спадкоємці, у великих — нащадки, а у всіх інших — просто діти. І ось ці самі діти в якусь мить перестають називати маму мамою, а тата — татом. Батьки стають «старими», «предками», або, на американський манер, їх беруться називати по імені. До речі, психологи підмітили, що в сім'ях, де це заохочується, конфліктів з дітьми значно більше.

Однак проблема зневажливого ставлення до батьків почалася не сьогодні. Перші конфлікти, можна сказати, народилися разом з дітьми: ігнорування прямого наказу Небесного Отця з боку Єви; незадоволення Каїна Божим ставленням до себе; «хамський» вибрик Хама щодо свого батька; зневажливе ставлення синів первосвященника Ілія до його зауважень; злочини сина Давида Авесалома...

Одна реальна історія може послужити ілюстрацією до нашого питання. Виступаючи перед загальним зібранням Медичного товариства міста Портмунда, доктор Рональд Гіббсон почав свою доповідь чотирма цитатами:

— Наша молодь любить розкіш, вона погано вихована, насміхається над начальством і анітрохи не поважає старших. Наші діти стали тиранами; вони не підводяться, коли до кімнати входить людина похилого віку, вони суперечать своїм батькам. Просто кажучи, вони дуже погані.

— Я втратив усі надії щодо майбутнього нашої країни, якщо сьогоднішня молодь така нестримана, вона просто жадлива.

— Наш світ досяг критичної стадії. Діти більше не слухаються своїх батьків. Очевидно, кінець світу вже не за горами.

— Наша молодь розбещена до глибини душі. Молоді люди лихослівні і нестаранні. Ніколи вони не будуть такими, як ми колись. Молоде покоління не зуміє зберегти нашу культуру.

Після того, як частина аудиторії вибухнула аплодисментами, доктор Гіббсон відкрив імена авторів цитат:

Перша записана в Сократа (470-399 рр. до н. е.); друга — в Гесіода (близько 720 р. до н. е.); третій вислів належить одному єгипетському жрецеві, що жив за 2000 років до н. е.; четверта виявлена зовсім недавно на

глиняному горщику, знайденому серед руїн Вавилону. Вік цього горщика — понад 3000 років.

Звичайно, не все абсолютно погано, є сім'ї, де діти до батьків ставляться з повагою і виконують ту саму заповідь п'яту заповідь з обітницею, котру згадавав апостол Павло в Посланні до ефесян: «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо! «Шануй свого батька та матір» — це перша заповідь з обітницею, — «щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній» (Еф. 6:1-3).

Однак запитання: а за що мені поважати батьків все одно постійно виникає... Постараємося відповісти. Але сформулюємо його так: чи варто поважати своїх батьків? У чому, спитаєте, різниця? У слові «варто»!

Батьки бувають різні — мільйонери, знаменитості, начальники, генії. Діти таких батьків, здавалося б, можуть ними гордитися і їх поважати. Усі ми коли-небудь спостерігали чи самі брали участь в знаменитих дискусіях в пісочниці: «А мій тато — льотчик!». — «А мій — космонавт!». — «А мій — мільйонер!». — «А мій тато найсильніший!». — «А мій тато як дасть твому татові... Так він і полетить!».

Але ось минає час. Дитина вже досить довго живе поруч зі своїм знаменитим батьком. І починає бачити не лише велич свого знаменитого татка, але й його недоліки...

А він, виявляється, не такий вже і хороший! І маятник поваги летить в протилежний бік: починається ігнорування будь-якого прохання, а то й наказу батьків. Розчарування в ідеалі — річ серйозна!

І вже дитина не згадує, що її тато — знаменитий вчений, а соромиться, що він — потайний п'яниця, або ж починає зневажати його, викривши у багаторазовій брехні. Ось і пропала колишня повага без сліду...

Є й інша біда у дітей великих батьків: настає час, і дитина помічає, що вона сама ніскільки не цікавить оточуючих, знайомих і не знайомих. Вона дорослішає, хоче зробити в житті щось значне, але з роздратуванням помічає, що, як і раніше, залишається сином (дочкою) знаменитого Іваненка. А її наче й нема!

Усе затінив знаменитий тато!

Реакція загальновідома: роздратування, несприйняття, сварки, грубість, гнів, розрив будь-яких стосунків. Яка вже тут повага?

А якщо ми — не знамениті батьки? Якщо ми звичайні люди, і в нас не спадкоємці і не нащадки, а звичайні діти. За що ж їм нас поважати?

Для того, щоб жити, всім потрібно їсти. І нашим дітям також. А оскільки діти поки що не можуть заробити собі на прожиття, батькам їх доводиться годувати.

Це перше, що нам дали батьки. А далі... Витрати на одяг, предмети першої необхідності, ліки, медичні послуги... Потім йдуть комунальні послуги, меблі, техніка, транспорт, розваги, освіта. Ось що дали нам наші батьки! Звичайнісінькі, не великі, не видатні. Я навмисне не кажу про безсонні ночі біля ліжечка хворої дитини, про переживання на екзаменах і спортивних змаганнях, про сльози, коли діти роблять нерозважливі вчинки і лякають батьків, потрапляючи в небезпечні ситуації...

Бувають, звісно, і батьки-зоулі. Народили дитину і кинули її — здали в дитячий будинок, віддали в бездітну сім'ю, підкинули на чужий поріг. І ось минають роки, і покинуті волею обставин діти зустрічаються зі своїми, так би мовити, біологічними батьками. Як до них ставитися? Чи треба їх поважати? І якщо так, то за що?

Розповім у зв'язку з цим історію, яка трапилася зі мною, коли мені було років зо п'ять. Мені її розповіла мама. Я ріс домашньою дитиною. Нарешті мама вирішила влаштувати мене в садочок. І ось сиджу я разом з нею перед директором дитячого садка, котрий намагається визначити ступінь мого розвитку. І на запитання: за що ти любиш свою маму, я відповів: за те, що вона подарувала мені життя!

Скільки ж коштує людське життя? «І сталося одного дня, і поприходили Божі сини, щоб стати перед Господом; і прийшов також сатана поміж ними, щоб стати перед Господом. І сказав Господь до сатани: «Звідки ти йдеш?». А сатана відповів Господеві й сказав: «Я мандрував по землі та й перейшов її». І сказав Господь до сатани: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Іова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, який Бога боїться, а від злого втікає. І він же тримається міцно в своїй невинності, а ти намовляв був Мене на нього, щоб без приводу його зруйнувати»... І відповів сатана Господеві й сказав: «Шкіра за шкіру, і все, що хто має, віддасть він за душу свою» (Іов 2:1-4).

За життя людина віддасть все, що в неї є! Думаю, в сатани дуже великий досвід в цій справі: щоб зберегти власне життя, люди зраджували, вбивали,

віддавали все своє майно, чинили неймовірні підлості... Життя людське коштує дуже дорого!

Книга рекордів Гіннеса розповідає про найбільший у XX столітті викуп за людське життя: 20 червня 1975 р. бандитському угрупованню «Монто-нерос» за звільнення братів Хорхе і Хуана Борнів сімейна фірма «Бандж енд Борн» з Буенос-Айреса, Аргентина, виплатила 1,5 млрд. песо (26 млн. фунтів стерлінгів). По 13 млн. фунтів стерлінгів за одне життя.

16 листопада 1532 року, коли Франсиско Пісарро захопив у полон правителя інків Атауальпу, за його звільнення з полону іспанцям було запропоновано знаменитий викуп у вигляді виробів із золота і срібла (список дорогоцінних виробів зберігся в Іспанії). Ці вироби заповнили кімнату, в якій сидів заарештований Атауальпа, до позначки на висоті піднятої руки. Загальна вартість викупу в перерахунку на ціни 2000 року становила 6 мільярдів 839 мільйонів 300 тисяч доларів США.

Тож скільки коштує життя, яке подарували нам батьки? Навіть якщо більше вони абсолютно нічого для нас не зробили...

А тепер подивимось на проблему з другого боку. Що можна втратити, якщо не будеш виявляти поваги до батьків? Почнімо з найсуворішого: «Проклятий той, хто легковажить свого батька та свою матір! А весь народ скаже: амінь!» (5 М. 27:16); «Коли хто матиме неслухняного й непокірного сина, що не слухається голосу батька свого та голосу своєї матері, і докорятимуть йому, а він не буде їх слухатися, то батько його та мати його схоплять його і приведуть його до старших його міста та до брами того міста. І скажуть вони до старших міста його: «Оцей наш син неслухняний та непокірний, — він не слухає голосу нашого, ласун та п'яниця». І всі люди його міста закидають його камінням — і він помре. І вигубиш те зло з посеред себе, а весь Ізраїль буде слухатися й буде боятися» (5 М. 21:18-21).

А тепер згадаємо розмову Христа із законниками: «Тоді до Ісуса прийшли фарисеї та книжники з Єрусалиму й сказали: «Чого Твої учні ламають передання старших? Бо не миють вони своїх рук, коли хліб споживають». А Він відповів їм промовив до них: «А чого й ви порушуєте Божу заповідь ради передання вашого? Бо Бог заповів: «Шануй батька та матір» та: «Хто злоричить на батька чи матір, — хай смертю помре». А ви кажете: Коли скаже хто батьку чи матері: «Те, чим би ви скористались від мене хотіли, то дар Богові», то може вже й не шанувати той батька свого або матір свою. Так ви ради передання вашого знівечили Боже Слово. Лицемері! Про вас добре Ісая пророкував був, говорячи: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхне далеко від Мене! Та однак нада-

ремне шанують Мене, бо навчають наук — людських заповідей...» (Мт. 15:1-9).

Сам Ісус наполягає на тому, що «стару» заповідь — шануй батька та матір — у часи Нового Заповіту ніхто не відміняв! Ніхто не відміняв і покарання за її порушення! Тільки раніше це робили люди, а тепер з нерозумними розбирається Сам Господь. І я їм не заздрю!

Як приклад згадаймо історію про дітей первосвященника Ілія. Коли не спрацювали прийняті за Законом правила щодо непослушних дітей, у справу втручається особисто Бог: «А Ілій був дуже старий. І почув він усе, що сини його роблять усьому Ізраїлеві, і що вони злягаються з жінками, які відбувають службу при вході скинії заповіді. І він сказав їм: «Нащо ви робите такі речі, про які я чую? Про ваші злі вчинки я чую від усього цього народу. Ні, сини мої, — недобра та чутка, що я чую, — ви відхиляєте Господній народ від Закону! Якщо хто згрішить супроти людини, то помолиться за неї перед Богом. А якщо людина згрішить супроти Господа, — хто заступиться за неї?». Та вони не слухали голосу батька свого, бо Господь постановив погубити їх» (1 Сам. 2:22-25).

І як ми пам'ятаємо, незабаром вони були вбиті! Та й вже згаданий сьогодні текст з Послання до ефесян говорить про те саме: «Діти, слухайтеся своїх батьків у Господі, бо це справедливо! «Шануй свого батька та матір» — це перша заповідь з обітницею, — «щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній!» (Еф. 6:1-3).

П'ята заповідь — дзеркальне відображення першої. Повага до своїх батьків — це відображення на рівні матеріального світу поваги до Того, Хто нас створив, Хто вдихнув у нас дух, — до нашого Небесного Отця.

На жаль, якщо дітей, які не виявляють поваги до своїх батьків, порівняно небагато, то людських створін, які не виявляють поваги до свого Творця, — величезна кількість! І все, чого слід боятися неслухняним дітям, які не поважають своїх батька й матір, багаторазово обрушується на голови тих, хто не бажає визнати авторитет Всемогутнього Небесного Отця. Хоч за Своєю величчю Він в тисячі разів перевищує всіх царів, президентів, мільярдерів, чемпіонів, героїв, разом узятих...

І до таких можна застосувати слова апостола Івана: «Як хто скаже: «Я Бога люблю», та ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, як може він Бога любити, Якого не бачить?» (1 Ів. 4:20).

Тому якщо ви не шануєте своїх батьків, забудьте про довголіття, забудьте про благословення... Забудьте про небеса. Бо: «Проклятий той, хто легковажить свого батька та свою матір! А весь народ скаже: амінь!» (5 М. 27:16). А ніщо прокляте не може увійти в Царство Небесне.

І на закінчення про закон сіяння і жнив: для того, щоб наші діти поважали і шанували нас, ми повинні поважати і шанувати своїх батьків.

А. Н.

Медичний довідник наводить цікаві дані про руйнівний вплив негативних емоцій на стан людини. Гордіня призводить до розладів психіки, інсультів, інфарктів. Заздрість викликає захворювання кісток. Страх — хвороби серця, психіки, різні види фобій. Гнів провокує ревматоїдний артрит, інфаркт, підвищений кров'яний тиск, інсульт, виразкову хворобу, рак. А рак, як відомо, посідає одне з перших місць серед причин, котрі призводять до смерті.

Дослідження вчених засвідчили, що негативні емоції часто стають підґрунтям для онкологічних захворювань. Образа, смуток, нещастя заважають очищенню організму від шлаків. Накопичення токсинів в печінці і жовчному міхурі призводить до збою в роботі імунної системи людини. Тому один із методів лікування онкохворих передбачає звільнення від негативних почуттів.

Люди, що живуть в злагоді з собою і довкіллям, менш схильні до захворювань. А найдівіший лік для очищення душі — прощення.

У молитві «Отче наш» (Мт. 6:9-13), яку Господь дав нам як взірць

Ефект радості

молитви, акту прощення надається великою значення: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Ісус пояснює, чому так важливо прощати: «Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших» (Мт. 6:14-15).

Медицині відомі дві найбільші сили, які повертають людині здоров'я. Це відновлювальна сила радості і зцілююча сила сміху. Виявляється, що під час сміху діафрагма, легені, печінка отримують своєрідний масаж, змінюється дихальний ритм, що різко поліпшує кровообіг органів і тканин. Це рівнозначне прогулянці лісом у чудову пору чи кисневому коктейлю. Організм людини, яка сміється, виробляє «гормони щастя», або ендорфіни, від чого підвищується рівень серотоніну. Тому автоматично поліпшуються і почуття людини, і її настрої. «Серце радісне добре лікує, а пригноблений дух сушить кості» (Прип. 17:22).

У Своему Слові Господь обіцяє, що Його народ придбає радість в домі молитви (Іс. 56:7). Тому людині, яку пригнічують печаль, горе, про-

блеми в сім'ї чи на роботі, варто повірити Божим обітницям і поспішити до храму. Всевишній, бачачи сльози і важкі обставини, простягає руку допомоги всім, хто приходить в Його дім з надією.

Найдієвішим засобом проти відчаю, депресії і смутку є прославлення Господа. У момент, коли діти Божі збираються разом, щоб прославити свого Творця, співають Йому гімни, темрява розсіюється і нечисті духи покидають те місце, де звучать псаломисти. А люди таким чином зцілюються від фізичних і душевних недуг. Ось чому на богослужіннях в церкві велика увага повинна приділятися прославленню Господа. Возвеличуючи Його, наші серця одержують надприродну вітху і переповнюються радістю. А це — найвищий ступінь задоволення, доступний людині.

Небесний Отець заповідав людям радіти завжди, незалежно від обставин. Тож не витрачаймо своє дороге життя на нарікання, скарги і образи, тому що в підсумку вони зруйнують нашу долю. Тільки радість має творчу силу, яка допомагає нам переборювати труднощі і робить нас переможцями в Ісусі Христі. «Радість у Господі — це ваша сила», — говорить Писання (Неем. 8:10). І ця сила здатна зруйнувати всяке яро.

Тому нехай наше життя переповнюється хвалою Всевишньому, і тоді ніякі тягарі і втрати не зможуть побороти нас!

В. П.

ВІРУЮ

Як одержати відповідь на молитву

Чи задумувались ви коли-небудь, чому нема відповіді на ваші молитви, навіть якщо ви молитесь протягом кількох місяців, а то й років? Я сам не раз задумувався над цим. Зазвичай я говорив: «Не розумію Тебе, Ісусе. Чому Ти не відповідаєш на мою молитву? Я повинен це одержати, але нічого не відбувається. Чому Ти мовчиш?..»

Одного разу, коли я читав Біблію, Господь почав пояснювати мені, чому. Сьогодні я це бачу чітко і ясно.

Як звертатися до Бога

Багато людей ні за що не підуть до Бога, поки все, на чому будувалося їх життя, не розвалиться на їх очах. І лише потім, не маючи іншого притулку, вони прийдуть до Бога. Коли на них звалюються життєві обставини і горе розбиває їм серце — тоді настає найкраща пора для Бога, щоб взяти їхнє життя у Свої руки. Бог зробив би це вже давно, але більшість людей не звертаються до Нього доти, поки в них не буде іншого виходу. Вони вперто намагаються все чинити на свій розсуд.

Якщо ми підемо до Бога з відкритим серцем, готові приймати, у Нього буде можливість увійти в наше життя і зробити те, що Він хоче зробити з нами.

Біблія проголошує, що тим, хто щиро шукає Бога, Він дає нагороду (Євр. 11:6). Неможливо шукати Бога так-сяк і разом з тим очікувати нагороди з неба.

Будьте щирими

Ісус сказав: «... чим серце наповнене, те говорять уста» (Мт. 12:34). Коли ми починаємо говорити, Ісус відразу ж дізнається про стан наших сердець. Дуже часто Ісусу не подобається, як ми молимося, бо ми нещирі у спілкуванні з Ним.

Слухайте і розумійте

«І Він покликав народ, і промовив до нього: «Послухайте та зрозумійте! Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що виходить із уст, те людину сквернить». Тоді учні Його приступили й сказали Йому: «Чи Ти знаєш, що фарисеї, почувши це слово, спокусилися?» (Мт. 15:10-12).

Багато людей спокушуються, коли чують Євангеліє, спокушуються, коли ти говориш їм про те, що сказано в Новому Заповіті. Мовляв, цього в нашій церкві не вчать. Але яке має значення, вчать цього в їх церкві чи ні? Істина — це те, що сказано в Біблії, а не те, чому хтось навчає в будь-якій церкві.

Учні говорили: «Ти спокусив їх, Ісусе». Відповідаючи їм на це, Ісус сказав: «Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем» (Мт. 15:13). Можна володіти найрізноманітнішими знаннями, але якщо їх посадив не Отець, це не принесе нічого доброго.

Тому треба читати Новий Заповіт і жити відповідно до цього.

Ви не отримаєте нічого доброго, якщо захочете дізнаватися, у що вірять всі інші. Але якщо все ж ви спробуєте це зробити, ви почуєте 40 тисяч історій — і всі вони будуть різними!

Але Слово Боже не змінюється. Воно незмінне тому, що незмінний Сам Бог. Ісус — Той Самий в усі часи, і Його Слово залишається тим самим. Кожного ранку, беручи в руки Новий Заповіт, ви будете знаходити його таким же. Він залишається непохитним в усі часи, і він працює завжди.

Що говорить Ісус про людей, котрі спокушуються Його Словом? «Усяка рослина, яку насадив не Отець Мій Небесний, буде вирвана з коренем». У наступному вірші Він говорить про фарисейів: «Залишіть ви їх: це сліпі поводатарі для сліпих. А коли сліпий водить сліпого — обоє до ями впадуть»...

Чи не досить ясно тут сказано?

Іншими словами, Ісус сказав Своїм учням: «Якщо вони спокушуються тим, що Я кажу, залиште їх. Тримайтеся від них якомога далі. Вони сліпі. Якщо ви поведетеся з ними, ви також станете сліпими. Ви не зможете бачити, і тоді разом з ними впадете в яму».

«А Петро відповів і до Нього сказав:

«Поясни нам цю притчу». А Він відказав: «Чи ж і ви розуміння не маєте?» (Мт. 15:15-16). Багато з нас в цьому плані дуже схожі на Петра. Ми все ще не розуміємо. Я уявляю, що було б, якби Ісус прийшов одного разу на церковне служіння в наші дні. Він, можливо, сказав би: «Люди, ви обкрадаєте самі себе. Ви все ще не розумієте того, що написано в Новому Заповіті для вас. Ви все ще не розумієте того, що Я сказав вам у Своему Слові».

Ви можете задавати Ісусу будь-які запитання, але Він завжди відповідатиме текстом з Писання. Не годиться нам бути просто слухачами Слова. Бог хоче, щоб ми були виконавцями, а не лише слухачами (Як. 1:22).

Сповідуйте Слово

Ісус говорить: «Чи ж ви не розумієте, що все те, що входить до уст, вступає в череву та й назовні виходить? Що ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно опоганює людину» (Мт. 15:17-18).

В якому стані перебуває ваше серце? Що сповідуєте ви: віру чи сумніви? Чи є мотивом ваших слів любов?

Ісус сказав: «Що ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно опоганює людину. Бо з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги. Оце те, що людину опоганює. А їсти руками невинними — не опоганює це людини!» (Мт. 15:18-20).

Не те опоганює вас, що ви їсте, а те, що ви говорите. Те, що виходить з уст, є джерелом неприємностей у вашому житті і заважає одержати від Всемогутнього Бога відповідь на молитву.

Перевірте свої мотиви

«І, вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські й сидонські. І ось жінка одна хананейка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: «Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, — демон тяжко дочку мою мучить!» (Мт. 15:21-22).

Чи знаєте ви, що означає жити в одному домі з людиною, одержимою демонами? Це неприємно. Не має значення, наскільки ви любите цю людину. Все одно це неприємно.

Якщо ви любите Ісуса і хочете присвятити Йому своє життя, вам дуже неприємно чути, як хтось поруч з вами проклинає Бога і поводить як сам диявол.

Ця жінка благала Ісуса, щоб Він звільнив її дочку від демона. Однак Ісус навіть не заговорив з нею. Чому? Можливо, тому, що її мотиви були неправильні. Вона кричала: «Змилуйся надо мною, Господи», а не: «Змилуйся над моєю дочкою». Вона молилась егоїстично, тому Ісус не хотів чути її.

Може, ви — батько непослушної дитини, котра не знає Господа? Ісус відкриває секрет, як повернути дитину в правильні стосунки з Ним. І тепер, коли

ви не зробите так, це не буде виною Ісуса. Це буде вашою власною виною.

Можливо, ви багато часу молитесь за свого сина чи дочку, котрі впали в блуд, перебуваючи у владі диявола. Можливо, вони втягнені в п'янство, наркотики або ще щось. Ви молитесь, плачете і не можете зрозуміти, чому Бог не відповідає на молитви. Можливо, мотиви вашого серця неправильні. Коли ви просите Ісуса про щось егоїстично (думаєте лише про себе), Він не дасть цього.

Проводьте час з Богом

Найперше, чого хоче Бог, — це бути вашим Богом, а ви щоб були Його народом. Дуже легко одержувати щонебудь від Бога, якщо ви відкриті перед Ним, якщо дозволяєте керувати своїм життям так, як Він хоче.

Якщо ви хочете догодити Божому серцю, будьте як віск в Його руках.

А для цього недостатньо славити Бога лише на зібраннях. Передусім треба проводити час, славлячи Бога і поклоняючись Йому у своїй молитовній кімнаті. Не допустіть, щоб яка-небудь робота — все одно, яка, — забирала стільки вашого часу, що ви не в змозі перервати її для поклоніння Ісусу. Ви самі позбавляєте себе благословення Всемогутнього Бога.

Чим більше часу ви проводите у своїй молитовній кімнаті, поклоняючись Ісусу, тим кращим воїном будете, коли вийдете звідти.

Дозвольте Богові зайняти головне місце

Як часто ми метушимося, займаючись то одним, то іншим, намагаючись допомогти людям; і при цьому ми зовсім не проводимо часу наодинці з Богом. А значить, певною мірою ми обманюємо людей. Ми говоримо, який важливий Ісус в нашому житті, однак насправді Він не панує безроздільно в нашому серці. Іноді наш Бог — це релігія і церква, а не Сам Ісус.

Ви можете працювати 15 годин на добу, але при цьому насамперед відводити час для Бога. Господу треба поклонятися всім серцем. «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душою своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе» (Лк. 10:27).

Дозвольте Богові любити вас

Насправді ми не дозволяємо Богові у всій повноті виявляти Свою любов до нас. Ми надто перейняті своїми земними ділами. Але якщо ви дозволите Господу любити вас, тоді Його любов може вилитися через вас на інших. У

ваша віра велика, — нехай буде тобі, як ти хочеш?». І тієї години дочка її видужала» (Мт. 15:28).

Ісус промовив слово — і диявол залишив дитину. Чому? Тому що її мати зрозуміла, як треба молитися.

Стійте твердо у вірі

У Біблії сказано, що без віри неможливо догодити Богові (Євр. 11:6). Якщо ви будете стояти в непохитній і твердій вірі, ви зможете вберегти свою сім'ю від нападок диявола.

Якось на зібранні в одній церкві якась жінка несподівано підвелася і кинула мені виклик. Я саме розповідав аудиторії, що Бог зробить для них все, якщо вони Йому це дозволять.

І ось та жінка сказала: «Ви говорите, як сильно Господь любить нас і що Він зробить для нас все. А як щодо нашої ситуації? Ми з чоловіком маємо 17-літню дочку, котру любимо всім своїм серцем. Близько шести місяців тому вона пішла з дому і більше не поверталася. Я молилася, молилася і молилася. Скажіть, Бог знає, де вона зараз?».

— Звичайно ж, знає.

— А чи може Він показати це мені?

— Може.

— Що для цього треба зробити?

«Ісус сказав: «Поправді! Кажу вам: Як хто скаже горі цій: «Порушся та й кинься до моря» і не матиме сумніву в серці своїм, але матиме віру, що станеться так, як говорить, — то буде йому!» (Мр. 11:23). «Можу уявити, — продовжував я, — як диявол знущався над вами, які стріли сумніву пускав у ваш розум щодо вашої дочки. Мабуть, він говорив, що її викрали і вбили». Вона відповіла ствердно.

«Моліться, щоб Бог показав вам, де ваша дитина, і я буду молитися з вами. Дякуйте за те, що знаєте, у Чіїх вона руках і Хто може вам допомогти».

Через кілька місяців я знову проповідував в тій церкві. І та жінка розповіла: «Я молилася, як ви казали, щодня. Ворог намагався переконати мене, що це не спрацює, що це надто просто, що моя дочка вже мертва. Але я відкидала ці думки... І ось одного чудового дня пролунав телефонний дзвінок, і я почувала голос своєї дитини. Вона калялася у своєму вчинку і плакала. Ми поїхали за нею і привезли її сюди, до церкви. Вона присвятила своє життя Господу, і Він спас її і хрестив Духом Святим. Вона зараз тут, поруч зі мною».

І тут підвелася якась дівчина, підійшла і обняла мене. Відчувачи Божу присутність, ми стояли і разом плакали.

І знаєте, жодні гроші на світі не зможуть замінити це переживання.

Будьте правдивими богомільцями

«Але настає година, і тепер вона є, коли богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців. Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:23-24).

Якщо ви не одержуєте відповіді на свої молитви, можливо, вам доведеться переглянути своє життя, щоб побачити, чи знайшли ви цю Божу правду, чи вмієте поклонятися Йому в душі та істині. Чи можете ви назвати Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем? Чи впевнені у своєму спасінні? Поки ви не знайдете відповіді на ці питання, ви не зможете отримати відповіді на свої молитви. Тож не гайтеся — часу попереду може бути не так вже й багато.

Н. Ч.

«Я прийшов...»

Різдво — це крок Бога у наш світ

«Від Отця вийшов Я, і на світ Я прийшов. І знов покидаю Я світ та й іду до Отця» (Ів. 16:28).

«А Я не прийшов Сам від Себе; правдивий же Той, Хто послав Мене, що Його ви не знаєте. Я знаю Його — Я бо від Нього, і послав Мене Він» (Ів. 7:28-29).

Різдво — Бог приніс на землю любов

«Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, — Я не мир принести прийшов, а меч. Я ж прийшов порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю і невістку з сестрою її... Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене недостойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний» (Мт. 10:34-37).

Різдво — щоб виконати Закон

«Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але виконати» (Мт. 5:17).

Різдво — для проповіді Слова

«А Він промовляє до них: «Ходім в інше місце — до сіл та околиць міст, щоб і там проповідувати, бо на те Я прийшов» (Мр. 1:38).

Різдво — щоб свідчити

«Сказав же до Нього Пилат: «Так Ти

Цар?». Ісус відповів: «Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос» (Ів. 18:37).

Різдво — щоб показати нашу гріховність

«І промовив Ісус: «На суд Я прийшов у цей світ, щоб бачили темні, а видючі щоб стали незрячі». І почувши це деякі з тих фарисеїв, що були з Ним, та й сказали Йому: «Чи ж і ми невидючі?» (Ів. 9:39-40).

Різдво — крок назустріч грішникам

«Ідіть же і навчіться, що то є: «Милости хочу, а не жертви». Бо я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння» (Мт. 9:13).

Різдво — спасіння світу

«Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зостався. Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ» (Ів. 12:46-47).

«Вірне це слово і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних, із яких перший — то я» (1 Тим. 1:15).

Різдво — щоб дати життя з подостатком

«Злодій тільки на те закладається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10).

Молитва

Молитва — надійний притулок для кожного християнина в будь-якій ситуації, за будь-якого збігу обставин. Коли ви не можете скористатися своїм мечем, озбройтеся щирою молитвою. Ваш порох може намокнути, тетива на луці ослабнути, але зброя молитви завжди в повному порядку. Левітан сміється при вигляді списа, але тремтить, чуючи молитву. Меч і спис вимагають нагострення, а молитва ніколи не іржавіє і

найкращим чином вражає ворогів тоді, коли ми вважаємо її марною.

Молитва — відчинені двері, які ніхто не зможе зачинити. Демони оточують вас зусібіч, але дорога на небо завжди вільна, і поки на ній нема перешкод, ви не потрапите в руки недруга. Нам не страшні облоги, атаки і штурми, поки небесні помічники можуть спускатися до нас драбиною Якова, щоб полегшити наш тягар у важкі часи.

Молитва завжди доречна: і при світлі дня, і під покровом ночі ми повинні цінувати її. Молитва приваблює увагу небес і в тиші опівночі, і в суєті дня, і в спекотний полудень, і у вечірніх сутінках. У багатстві і бідності, в недозі і здоров'ї, в спокої і тривозі, в сумнівах і непохитній вірі Бог заповіту почує вашу молитву і відповідь на неї зі Свого святого престолу.

Молитва ніколи не буває марною. Істинна молитва завжди володіє істинною силою. Ви не завжди отримуєте від Всевишнього те, що просите, але Він завжди дає вам те, що вам насправді потрібне. Коли Бог не дає Своїм дітям по Слову Своему, Він дає їм по духу. Якщо ви просите черству скоринку хліба, чи почнете ви нарікати, якщо одержите свіжий калач? Якщо ви прагнете оздоровлення тіла, чи почнете ви протестувати, якщо Він через вашу фізичну неміч зцілить неміч духовну? Хіба не краще отримувати благословення, несучи свій хрест, ніж позбутися його? Не переставайте молитися і просити, бо Господь готовий виконати всі добрі бажання вашого серця.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова — телефонуйте: **+38 (066) 0000-462, +38 (093) 0000-462**

ЗАПРОШУЄМО на служіння до церкви ХВЄ
м. Радехова Львівської обл. Адреса: вул. Рильського, 1;
НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на служіння до церкви ХВЄ
м. Великі Мости Львівської обл. Адреса: вул. Шевченка, 28;
НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
МОНАСТИРИСЬКА, вул. Січ.стрілиць, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.
с. **ГРИМАЙЛІВ**, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса: м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).

Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

ВІРУЮ **УВАГА**

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 **ДИВІТЬСЯ** християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

Телепрограму «Вірую» дивіться на нашій сторінці в Інтернеті viryuu.at.ua, а також на сайтах YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РAI (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).
На CNL-Україна і на телеканалі РAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ТЕЛЕКОМПАНІЯ

Біблейська школа
Томашанське Об'єднання Біблії та Ізбавлення

Запрошуємо на новий клас «Слово Боже»:

- ✓ безплатне навчання
- ✓ аудіоматеріали — у подарунок
- ✓ відсутність екзаменів
- ✓ форма навчання — стаціонарна або он-лайн

Здобуті знання допоможуть вам:

- ✓ сформувати ефективну молитву віри
- ✓ практично застосовувати віру

Початок: 11.01.2013
Час: 18.30 — 19.30
Адреса: Київ, вул. Хрещатик, 16, 2-й пов.
Тел. (044) 278 8144
Подобиці на www.remez.biz.ua

СЛОВО БОЖЬЕ

ВІРУЮ

№ 1 (168)
січень 2013 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.